

Định Mệnh

Ngô Minh Hằng

Tiếng bánh xe rít trên đường vì bị thắng lại thật gấp. Một tiếng “âm” vang lên rùng rợn. Một sức mạnh ghê gớm xô Lâm về phía trước. Lâm mơ hồ cảm thấy đầu chàng như bị đập vào kính xe, ngực chàng đập vào bánh lái. Người chàng bị kẹt cứng giữa bánh lái và ghế ngồi. Chàng ngất đi.

Khi Lâm tỉnh lại thì cũng là lúc chiếc xe cứu thương với những ánh đèn chớp và tiếng còi hụ vừa đến. Hai xe cảnh sát đã ở đó từ lúc nào. Một cái đậu phía trước và một cái đậu sau xe chàng. Một người cảnh sát đứng giữa đường chặn các xe qua lại và ra dấu cho họ đi theo một con đường khác. Hai người cảnh sát khác đứng ngay trước cánh cửa phía tài xế lúc đó đã được mở rộng, một người cầm máy liên lạc gọi về cơ quan xin bác sĩ cấp cứu và trực thăng tải thương. Lâm nghe ông ta nói là nạn nhân bị kẹt trong xe không thể đưa ra ngoài một cách dễ dàng, còn người cảnh sát kia thì ghi ghi, chép chép. Chắc là họ đang làm biên bản về tai nạn xe cộ của chàng. Trông họ có vẻ bận rộn lắm nhưng nét mặt họ lại rất trầm tư. Nhanh như chớp, nhân viên cấp cứu từ xe cứu thương nhảy ra khỏi xe ngay khi xe vừa đậu lại. Họ phải mất đến nửa giờ và phải dùng cưa để cưa cái trụ bánh lái mới đem được Lâm ra.

Cùng lúc đó, xe của Thoại, em Lâm, chở mẹ và em gái chàng vừa đến. Lâm thấy Thoại mặt mày xanh mét, hờ hời chạy lại chỗ chàng. Lan, đứa em gái út dìu mẹ bước theo sau. Hai người vừa đi, vừa khóc. Thấy mẹ, Lâm cười trấn an:

- Mẹ, mẹ đừng khóc. Con có sao đâu!

Bà Hải đang để hết tinh thần vào cuộc cấp cứu của nhân viên cứu thương nên không để ý đến lời chàng nói. Lâm lại nghe Thoại nói với người cảnh sát:

- Chào ông cảnh sát. Tôi là Thoại, em ruột của nạn nhân. Người nhận điện thoại của ông lúc nãy. Có cả mẹ và em gái tôi cùng tới.

- Chào ông Thoại. May mà ông ở gần và tôi liên lạc ngay được. Ông và gia đình đến đúng lúc. Như ông thấy, nhóm cấp cứu đang hết sức làm việc. Chúng tôi đã xem xét và sẽ tiến hành cuộc điều tra xem vì lý do gì mà ông Lâm đang lái xe lại lạc tay lái, đâm vào gốc cây như thế. Lúc đó, trên đường rất vắng nên không ai thấy được nguyên nhân gây ra tai nạn. Xem trong xe, chúng tôi không thấy có rượu hay điều gì khả nghi. Dù vậy, chúng tôi phải chờ kết quả thử máu để biết rõ hơn.

Lâm thấy Thoại đến bên mẹ, nói lại những điều Thoại nghe được từ người cảnh sát. Mẹ chàng vẫn khóc. Lâm thấy thương quá, chàng đặt tay lên vai bà Hải dịu dàng:

- Mẹ đừng khóc. Con có đau đớn gì đâu!

Bà Hải như tũn thân lại càng nức nở nhiều hơn. Người ta đặt Lâm vào chiếc băng ca đặt ngay trên nền cỏ và làm những động tác hô hấp nhân tạo cho chàng. Nhưng lạ, Lâm không cảm thấy đau mặc dầu máu chảy từ mặt xuống đỏ hết cả ngực áo và đọng lại trên xe. Một chân chàng bị gãy. Lâm nhìn quanh, những người cư ngụ gần đấy đứng tụm lại từng nhóm nhỏ. Họ vừa xem, vừa nói gì với nhau Lâm nghe không rõ. Đột nhiên, Lâm thấy người chàng hơi co lại và ngay sau đó, duỗi ra thoải mái. Người y sĩ luôn tay cầm ống nghe đặt lên ngực Lâm hoặc cầm cổ tay để theo dõi nhịp tim chàng đập lại đưa ống nghe lên vùng ngực trần của chàng. Sau đó, ông dùng một tay vành mí mắt Lâm ra, tay kia cầm một chiếc đèn pin nhỏ xíu rọi vào đồng tử. Lâm không thấy chói mắt mà chàng thấy trán người y sĩ lấm lấm mồ hôi. Ông nhìn người y tá, nói gì với cô ta. Lâm thấy cô y tá gật đầu. Người y sĩ nhẹ nhàng kéo tấm “ra” trắng từ bụng Lâm lên phủ kín mặt chàng.

- Đừng làm thế, Bác sĩ! Tôi có sao đâu!

Lâm hoảng hốt ngăn tay người y sĩ nhưng ông ta vẫn thản nhiên và không để ý đến Lâm. Mặt ông có vẻ buồn. Người y tá đem lại cho ông một mớ giấy tờ, ông lặng lẽ ghi chép và ký tên. Xong, nói vài lời với người cảnh sát rồi đi về hướng đậu xe, Lâm vội gọi với theo:

- Bác sĩ! ... Bác sĩ! ... hãy bảo người ta mở tấm ra này ra đi! Mẹ tôi khóc kìa. Tội nghiệp. Đừng làm bà cụ sợ! Người y sĩ không trả lời. Ông lặng lẽ lên xe rồi máy chạy đi. Lâm càng thêm hoảng hốt, chàng quay nhìn mẹ. Mẹ chàng lúc này không đứng nữa mà ngồi bệt xuống nền cỏ vệ đường, cạnh chiếc cang khóc nức nở. Hai

tay bà hết giờ lên rồi lại hạ xuống trong một động tác vừa tức cười, vừa tội nghiệp. Lan ôm cánh tay mẹ và cũng nức nở khóc như bà. Lâm cảm thấy vừa sợ hãi vừa xốn xang bức bối vì từ mẹ chàng đến ông bác sĩ, không ai chịu nghe lời chàng nói. Lâm bèn nhìn Thoại cầu cứu. Ngày thường, Thoại là người bình tĩnh nhất nhà thế mà hôm nay lạ thật, Lâm thấy Thoại như mất hồn và hình như Thoại cũng khóc. Lâm tức mình:

- Mà không nói mẹ nín đi rồi đưa mẹ về à Thoại? Tao có sao đâu. Mà thấy không, tao không cả cảm thấy đau nữa mà. Hơi một tí là cả nhà cứ loạn lên!

Thoại chưa kịp nói mẹ nín và đưa mẹ về như lời Lâm nói thì trực thăng đã đến và nhân viên cấp cứu ngay tức khắc, được lệnh đưa chàng đến một bệnh viện gần nhất. Trong lòng chiếc trực thăng, cô y tá có đôi mắt màu hạt dẻ thật đẹp lật tẩm vải phủ mặt Lâm, nhìn rồi nói với hai nhân viên bạn:

- Ông này từ Việt nam đến. Còn trẻ. Đời sống của ông ta ngắn quá. Tội nghiệp!

Lâm thấy khó chịu và chàng không thèm cãi với người y tá. Chàng lẩm bẩm một mình: *"Chẳng ai quan tâm đến lời mình nói thì mình có cãi nhau với họ cũng vô ích. Thôi, mình nói bằng hành động vậy."* Nghĩ thế, Lâm đưa tay lên kéo phăng tẩm ra phủ mặt chàng. Tẩm ra như tuột khỏi giữa những ngón tay Lâm và vẫn nằm im đó. Lấy làm lạ, Lâm đưa tay kéo thêm lần nữa. Tẩm ra vẫn không nhúc nhích. Lâm hoảng sợ níu tay người y tá:

- Cô ơi, làm ơn lấy tẩm vải che mặt tôi ra. Tôi có chết đâu. Tôi đang nói chuyện với cô đây này!

Không có tiếng cô y tá trả lời. Lâm cố hét to lên. Vẫn không ai nghe chàng cả. Qua làn vải trắng, Lâm nhìn thấy mình nằm như ngủ, mắt nhắm nghiền, da chàng tái xanh và nét mặt thanh thản bình yên Lâm hoang mang sợ hãi. Trực thăng hạ xuống, người ta đưa Lâm vào phòng cấp cứu. Một ông bác sĩ tiến đến, mở tẩm vải ra và lập lại những công việc mà người bác sĩ trước đây đã làm lúc ở chỗ xảy ra tai nạn. Lâm hiểu rằng đây là cơ hội cuối cùng chàng phải nói để cho ông bác sĩ biết là chàng còn sống, để mọi người biết rằng họ đã lầm. Nếu chàng không nói cho họ biết lần này thì có lẽ chàng sẽ chẳng còn cơ hội nào tốt hơn để nói. Lâm gào lên. Chàng túm lấy tay người y tá khi ông vánh mắt chàng ra và đẩy mạnh cái ống nghe tim ra khỏi ngực mình. Nhưng một lần nữa Lâm lại nhận

thấy mình thua cuộc. Những động tác của chàng đều không giúp chàng như ý. Tẩm ra lại từ từ phủ lên mặt Lâm. Người bác sĩ lại ký tên vào những tờ giấy. Bây giờ thì Lâm thật sự sợ hãi và chàng bật khóc.

Không bao lâu, người ta đưa chàng đến một căn phòng rất rộng, có những cửa sổ bằng kính đóng im lìm. Căn phòng to thế nhưng chẳng có bàn ghế gì cả mà lại có nhiều ngăn kéo hình khối chữ nhật. Ở đầu mỗi ngăn có một cái tay cầm bằng đồng dùng để kéo ngăn ra. Ngay phía trên tay cầm là một khung nhỏ cũng hình chữ nhật mà Lâm thấy một vài cái có tên tuổi và ngày tháng ghi trên đó. Những ngăn kéo này được xếp theo ba dãy, mỗi dãy có bốn tầng. Hai dãy sát vào tường và một dãy nằm chính giữa đối đầu nhau. Lâm nghĩ, trông thật lạ mắt.

Hai người đàn ông lực lưỡng đặt Lâm vào một cái túi nylon lớn vừa với người chàng và kéo zipper đóng kín lại. Sau đó, họ mở một ngăn kéo ra, để chàng vào đó, nhét mảnh giấy có ghi tên chàng vào cái khung nhỏ hình chữ nhật. Họ bấm nút mở độ lạnh và lặng lẽ bỏ đi. Hình như họ rất quen thuộc với việc này vì chỉ trong nháy mắt là họ làm xong và về mặt họ không mấy may xúc động. Lâm ngừng khóc tò mò nhìn quanh phòng. Năm người, ba đàn ông, hai đàn bà đã đến đây trước Lâm cũng đang nhìn chàng tò mò không kém. Lâm buồn bã và sợ hãi, đang định cúi xuống tiếp tục khóc thì một người đàn ông trẻ, đồng cao bước đến bắt tay Lâm:

- Chào anh, mới tới hả? Tôi là Tony

- Tôi là Lâm. Chỗ này là chỗ nào? Anh ở đây lâu chưa? Tại sao tôi lại vào đây?

Trước câu hỏi dồn dập của Lâm, Tony chậm rãi trả lời:

- À, đây là nhà xác. Những người ở đây chờ thân nhân lãnh về mai táng. Tôi ở đây đã hai tháng rồi. Tôi xa gia đình từ lâu lắm nên mất liên lạc, vì thế, chả ai tìm ra họ ở đâu để báo tin. Nhiều người đến trước và sau tôi đã đi gần hết. Tôi là người ở đây lâu nhất đó.

- Anh nói gì Tony? Nhà xác? Nghĩa là chúng ta chết thật rồi à?

- Đúng mà không. Con người sống trong đời sống vật thể họ nhận họ là người sống, họ gọi mình là người chết. Có lẽ tại anh còn mới quá nên anh chưa rõ mọi chuyện thôi. Lúc trước tôi cũng vậy, nhưng từ từ rồi anh sẽ quen đi.

Lâm hoảng sợ định bỏ chạy nhưng không hiểu sao chàng không rời được căn phòng:

- Không, tôi không chết. Tôi chưa chết. Tôi chỉ bị thương nhẹ thôi! Anh xem, tôi không đau đớn gì cả thì sao tôi lại chết!

Tony cười thân mật, chàng vỗ nhẹ vai Lâm:

- Tội nghiệp ông bạn mới của tôi! Hãy bình tĩnh mà nhìn ra sự thật. Chúng ta đã thật sự ra khỏi thế giới loài người bằng xương bằng thịt. Chúng ta không chết mà đang đi vào một đời sống khác, một thế giới khác. Cái thế giới này có rất nhiều điều trái ngược với thế giới mà chúng ta vừa đi qua. Nói một cách khác, chúng ta không chết mà chỉ biến thể thôi. Bằng cách là chúng ta vẫn còn nhìn thấy và nói chuyện được với nhau. Cũng như đời sống trước, đời sống này cũng có những phiền toái và bất tiện. Chúng ta biến thể nhưng chúng ta vẫn trong sự xếp đặt và điều khiển bởi Tạo Hóa. Một sự xếp đặt huyền diệu của luật luân hồi, luân chuyển trong vũ trụ. Giả dụ như giọt nước biến thành mây rồi lại trở thành giọt nước. Nhiều người của cõi vật thể tưởng rằng chết là hết, là rũ sạch phiền toái, là ra khỏi sự ràng buộc của tạo vật. Họ nghĩ cũng đúng, nhưng chỉ đúng phần nào. Anh xem, tôi đâu muốn ở đây, thế nhưng người ta đem tôi vào đây, nhốt tôi trong cái học đá lạnh này, thế là từ đó tôi chỉ quanh quẩn ở đây thôi, có đi đâu thì cũng chỉ chốc nhát rồi cũng lại trở về, muốn rời bỏ nơi này mà không rời được.

Nghe Tony nói, Lâm nhìn lại mình. Qua lớp ngăn kéo bằng sắt, Lâm thấy chàng nằm im lìm và sức lạnh từ từ làm chàng cứng lại. Bây giờ thì chàng đã nhận được rằng chàng đã thoát ra khỏi cái thể xác của mình. Lâm thổn thức khóc.

- Lâm à, nếu buồn thì cứ khóc. Lúc xưa tôi cũng hay khóc lắm nhưng bây giờ thì quen rồi. Tuy vậy, trong đời sống này cũng có nhiều điều thích thú và không phiền toái như đời sống của vật chất. Chúng ta bây giờ không còn lệ thuộc vào vật thể mà chỉ còn lệ thuộc vào tâm linh. Anh không còn cảm thấy đói khát đau đớn nữa phải không? Điều đó anh cũng đã xác nhận với tôi lúc nãy rồi mà. Chỉ có vật thể mới cảm nhận được vật thể và chỉ có tâm linh mới cảm nhận được tâm linh. Với tâm linh, chúng ta biết buồn, vui, biết cảm nhận những gì mà thể xác không cảm nhận được. Khi còn ở thế giới của vật thể chúng ta có cả hai phần nên cảm nhận được cả từ hai phía. Cuộc sống của chúng ta bây giờ bớt đi nhiều phiền toái lắm vì chúng ta không còn cần đến những nhu cầu phục vụ cho vật thể. Chúng ta có cái lợi là chúng ta nhìn thấy và cảm nhận được tất cả đời sống vật chất và tình cảm của những con người trong thế giới vật thể, nhưng họ thì lại không thấy và cảm nhận được chúng ta. Chúng ta không thể xê dịch được đồ vật dễ dàng như họ nhưng chúng ta lại có sức mạnh điều động họ làm theo ý muốn của chúng ta, làm họ nghĩ đến điều chúng ta muốn và ngay cả làm họ phải thay đổi ý định về một việc gì. Thôi, Lâm, lại đây! Lại đây tôi giới thiệu những người bạn mới với anh.

Lâm cảm thấy chàng lướt đi thật nhanh trên mặt đất. Chàng nhìn xuống chân mình thì thấy là không cần phải bước từng bước như xưa. Thấy ngộ ngộ và một chút thích thú, lần đầu tiên từ lúc ra khỏi đời sống vật thể, Lâm mỉm cười.

- Đây là Magarette, mới vào đây hôm qua. Sal, Lisa đến từ hôm kia còn ông cụ Dan thì mới tới sáng hôm nay.

Mọi người chào Lâm với nụ cười, trừ Lisa. Nàng vẫn ngồi yên chỗ cũ, chỉ ngược nhìn Lâm thật nhanh rồi lại úp mặt vào hai bàn tay Magarette bắt tay Lâm niềm nở:

- Anh Lâm, tôi đọc được tên anh rồi. Anh người Việt Nam phải không? Xưa, tôi có người chú đi lính bên Việt nam bị Việt cộng bắn què giò, được giải ngũ về. Khi về, ông ta đem theo một bà vợ Việt và nhiều đặc sản. Tôi được ông cho một cái kẹp tóc bằng đồi mồi thật đẹp, tôi rất thích. À, mà sao anh lại vào đây?

Lâm bị lôi cuốn vào sự vui vẻ, niềm nở của Magarette:

- Tôi đang lái xe trên một khúc đường vắng, không nhanh lắm bỗng một người con gái bất ngờ băng ngang đường. Sợ đụng nhầm cô ấy, tôi hoảng quá, thắng gấp, mất thăng bằng, thế là xe đâm vào gốc cây.

- À ra thế. Còn tôi, tôi lấy ông chồng làm luật sư. Ông ấy làm lắm tiền lắm nhưng có tật mê cờ bạc. Một hôm có người xách súng đến tìm ông để đòi nợ nhưng ông không có nhà. Người này tưởng tôi giấu chồng tôi trong nhà nên xô tôi ra để đi vào. Tôi chạy theo túm ông ta lại, ông gỡ tôi ra thì đạn nổ.

Cửa phòng xích mở, hai người đàn ông mặc áo choàng màu xám nhạt đi vào kéo theo một chiếc bàn dài có bánh xe. Họ cầm trên tay một mảnh giấy đi đến ngăn kéo của Magarette

xem lại tên rồi mở ngăn kéo ra. Không hiểu sao, Lâm biết được người đàn ông có chiếc mũ dài tên Sam còn người kia, đầu hói gần hết tóc tên Ken. Hai người khiêng cái bao nylon đựng Magarette ra khỏi ngăn kéo đặt lên bàn rồi đẩy ra cửa. Magarette nhìn mọi người không nói, chỉ vẫy tay từ biệt. Giọng Tony lại đều đều:

- Nhà quà đấy. Họ đem Magarette đi để trang điểm thật đẹp cho nàng. Sau đó, người thân được gặp mặt nàng lần cuối trước khi người ta đem nàng đi chôn.

Lâm chợt bồi hồi:

- Tội nghiệp mẹ tôi quá. Không biết bây giờ mẹ tôi ra sao.
- Anh sẽ thấy mẹ anh ngay, nếu như anh chịu khó tập trung nghĩ về bà ấy nhiều hơn một chút.

Đúng như lời Tony nói, Lâm đứng bên cạnh mẹ. Bà Hải ngồi trên chiếc ghế bành, đầu nghiêng sang một bên ngủ thiếp đi. Trong hơi thở mệt nhọc của mẹ, Lâm còn cảm thấy dư âm của những tiếng nấc nghẹn ngào. Tay bên phải bà cầm một chiếc khăn mỏng ẩm nước mắt. Tay trái bà cầm chiếc ảnh của Lâm. Lâm cảm thấy xót xa thương mẹ, chàng đưa tay vuốt mái tóc lấm tấm bạc trên đầu bà Hải và vừa định cúi xuống hôn bà thì hình ảnh bà Hải chợt biến mất, Lâm lại trở về trong căn nhà ướp xác.

- Tony, tôi vừa gặp mẹ tôi. Mẹ tôi đang say ngủ. Tôi vừa định hôn bà thì tôi lại ở đây.

Tony cười:

- Tôi biết. Tại anh mới quá đấy. Sự tập trung của anh chưa được mạnh mẽ lắm. Rồi anh sẽ quen đi. Nhớ rằng thế giới của chúng ta là thế giới của tâm linh. Cái gì cũng bắt nguồn từ tinh thần, thế nên sự tập trung của tinh thần là điều cốt yếu, nếu không thì kết quả chỉ được nửa vời như anh vừa trải qua. Nhưng không sao đâu, từ từ anh sẽ tập được điều đó.

Ngừng một lát, Tony chậm rãi:

- Thế giới của chúng ta không có thời gian, vì thế, chúng ta sẽ không bị già đi. Thế giới của chúng ta cũng không có không gian. Do đó, chỉ cần tập trung nghĩ đến người nào, nơi nào là ta ở đó ngay. Trong lúc đầu, có thể anh sẽ cảm thấy nhớ nhung luyện tiếc đời sống mà anh vừa đi qua, nếu cuộc sống đó đem cho anh nhiều viên mãn. Mỗi khi có người thân nhắc nhớ và gọi tên anh là anh sẽ ở ngay bên cạnh họ. Lâu dần, sự nhắc nhớ ấy sẽ thưa đi thì đó cũng là lúc anh cảm thấy dễ chịu trong đời sống này. Tôi, tôi không bị ràng buộc bởi những thứ đó vì ngay cả lúc này gia đình tôi cũng chẳng biết tôi như thế nào nhưng tôi lại biết rất rõ về họ. Mẹ tôi đã rời cuộc đời vật thể cách đây bốn năm và bà đang có một cuộc sống vui vẻ hơn xưa. Chúng tôi thỉnh thoảng có gặp nhau. Bố tôi đang sống với bà vợ kế chỉ bằng tuổi tôi và cơ sở chế tạo vật dụng bằng nhựa của ông vẫn phát đạt. Với ông, tôi là đứa con hoang đàng chi địa, không chịu đến hãng của ông để làm một người phụ tá trung thành cho ông. Ông từ tôi và đặt mọi kỳ vọng vào thằng Tom, em tôi. Nhờ thế, tôi không bị kêu gọi ray rứt bởi cái đời sống vật thể mà tôi mới đi qua.

Bên ngoài trời xẩm tối. Ánh đèn vàng tỏa ra từ trên trần làm căn phòng đã lạnh lùng buồn bã lại càng thêm lạnh lùng buồn bã. Lisa đã ngưng úp mặt vào tay. Cô ta ngồi vắt vẻo trên thành cửa sổ dán mặt vào khung kính ngó ra ngoài trời tối mông lung. Sal và Dan vẫn lặng thinh ngồi lờ lợ dựa lưng vào ngăn kéo của họ. Lâm ngồi bệt dưới đất còn Tony thì hiểu động, anh đi đi lại lại trong phòng. Một luồng khí lạnh luồn qua từ khe cửa khiến mọi người không ai bảo ai đều quay nhìn về hướng ấy. Một làn khói trắng mỏng manh len qua khe cửa và tụ lại. Lâm thẳng thốt:

- Nhưng? Phải Nhưng không? Sao em lại ở đây?

Người con gái có mái tóc ngang lưng sà xuống ngồi cạnh Lâm:

- Anh Lâm. Bây giờ thì ta thực sự được sống bên nhau rồi đó. Bao nhiêu năm nay em đau khổ vì không làm sao để anh nhận ra em. Khi được tiền anh gửi về, em dành dụm để vượt biên tìm anh. Tàu em bị bọn cướp Thái Lan chặn cướp hết tiền bạc. Em và sáu cô gái khác bị chúng thay phiên nhau hãm hiếp suốt một ngày một đêm. Sau đó, bọn nó trả tụi em về tàu, lấy búa đập lên đầu đàn ông con trai, ném hết dầu xuống biển và đục cho tàu chìm. Tàu chìm. Cả tàu hơn trăm người chỉ có hai người đàn ông, tám người đàn bà và hai trẻ em sống sót. Dù biết bơi và bơi giỏi nhưng vì đuối sức và đau khổ, lại tuyệt vọng, em buông xuôi. Mất nhiều ngày chờ cho cơ thể rã nát và cá rĩa hết thịt em mới lên được trên bờ. Ở đất liền em lại phải mất nhiều tháng mới tìm được anh. Đời sống này mới lạ với em quá, lại không người hướng dẫn, cái gì cũng phải tự mình mò mẫm, tìm hiểu lấy nên khi tìm được anh em mừng quá. Em ở bên anh đã gần ba năm mà anh không hay biết gì. Em phải chờ đến lúc lời thề xưa ứng nghiệm em mới thật sự được gặp anh.

Lâm ôm chầm lấy Nhung. Anh nhớ lại đêm chia tay, lúc lau nước mắt cho người vợ sắp cưới, chàng đã nói:

- Nhung, hãy tin vào tình yêu của chúng ta. Của em và của anh. Quê hương ta là đây thật nhưng em biết đấy, anh không thể nào ở lại được. Sẽ không ai cho anh sống một đời sống bình thường của một con người

nữa. Anh phải đi. Nếu còn sống, anh sẽ cố gắng tạo cơ hội cho chúng ta sớm gặp lại nhau. Ngoài em ra, tim anh không còn chỗ cho một hình bóng nào nữa cả. Nếu phụ bạc em, anh xin thề. Thề là anh sẽ chết...

Nhung vội đưa tay bịt miệng Lâm:

- Đừng thề thế, anh. Em sợ. Rồi đây anh ra đi, đường đời bao nhiêu là bất trắc. Cuộc đời sẽ có nhiều đổi thay và nhiều ngã rẽ. Đôi khi, không do ý muốn của mình. Yêu anh, em tin anh và không muốn anh phải ràng buộc vì một lời thề.

Sau khi được tin Nhung mất tích trong chuyến vượt biên, Lâm vô cùng đau khổ. Qua nhiều năm dài Lâm kiên nhẫn nhờ hội Hồng Thập Tự và cơ quan thiện nguyện ở các trại tị nạn vùng Đông Nam Á giúp tìm tông tích. Nhung nhưng chàng không hề được một tin nhỏ về nàng. Bà Hải thương con nhờ người mai mối. Bà nghĩ rằng có vợ, Lâm sẽ nguôi ngoai nhưng lần nào Lâm cũng tìm cách chối từ. Một năm trước đây, Hiền, một người con gái có đôi mắt giống đôi mắt của Nhung đến xin việc nơi chàng làm. Đôi mắt ấy đã làm Lâm xao xuyến. Từ đó, chàng hay tìm cách nói chuyện với Hiền. Lúc đầu chỉ là những chuyện vu vơ mưa nắng. Sau, hai người cảm mến nhau và Lâm thấy Hiền có thể thay Nhung xoa dịu nỗi cô đơn và niềm đau khổ trong chàng. Mới tuần trước, nhân dịp mời Hiền đi ăn tối, Lâm đã chính thức cầu hôn và Hiền đã sung sướng nhận lời. Ngay hôm ấy, Lâm đã thấy nỗi reo vui trong đôi mắt của bà Hải khi chàng ngỏ lời nhờ mẹ lo liệu để đến nhà thăm ba má Hiền và ngõ ý. Lâm chợt ngừng suy nghĩ, chàng nhìn Nhung ôn tồn:

- Nhung, em tha lỗi cho anh...

Nhung lại đưa tay bịt miệng chàng:

- Anh. Anh đừng nói gì nữa cả. Em biết hết rồi. Không phải lỗi tại anh. Anh không hề phụ bạc em. Cuộc đời đã du chúng ta vào những con đường ấy. Kể ra thì bất công và nghiệt ngã cho anh quá. Nhưng đó là định mệnh. Dù bất cứ ở trong đời sống nào chúng ta cũng vẫn phải tuân theo sự an bài của định mệnh. Nói một cách khác, của Tạo Hóa. Anh biết người con gái băng ngang đường trước khi xe anh đâm vào gốc cây là ai không? Chắc anh không thể ngờ được đâu. Chính là em đấy. Do định mệnh, em đã đến để đón anh!

Ngô Minh Hằng